

Грай, гармоніст!

Що не кажіть, а раніше, років так 30—35 тому, в пору, коли не було ні телевізорів, ні відео, ні плеєрів, відпочивалося на селі набагато краще, ніж тепер. Кільше того, повноцінніше, веселіше, з розмахом. Хоча це, можливо, і звучить трохи парадоксально.

Втім, судіть самі. Що в тогочасному селі було центром всього і вея? Клуб. Однак не той, що тепер, а зовсім-зовсім інший — гомінливий вечорами, по-святковому причепурений, з танцями, співом, з обов'язковою гармошкою, сміхом і жартами. Зазначу: молодечими жартами.

Не вірите? Тоді зверніться до мешканця Річці Серафима Киркевича. Це зараз в нього сивина припорошила скроні. А в ту пору...

— В ту пору все було по-іншому. Ми були молоді. Нам хотілося щось зробити і в нас був ентузіазм, було бажання, була енергія, була справжня любов до мистецтва...

Серафим Федорович на

мив займає та бере в руки акордеона. Однак бере його не так, як беремо до рук той чи інший предмет ми, — звично, просто, буденно, а обережно, ніжно, дбайливо. Ніби інструмент після цього на кілька хвилин зможе перенести його в ті часи, щось відтворити з прожитого в пам'яті, порадити, розвеселити.

Втім, розвеселити він і тепер може. Як тоді, коли сімнадцятирічний хлопець став завклубом с. Річця і коли гармошка збирала до гурту хлопців і дівчат так, як нині не зібрати найсучаснішої дискотеки.

Гармошка... Невигадливий музичний інструмент. Старенький, потертий, але привезений із Києва і куплений за півтори тисячі карбованців, які на таку справу дав дід... Нема вже її. Однак залишилися спомини. Залишилась музика...

...Грай, гармоніст! І грав, і співали, і танцювали. І ставили п'єси — «Назара Стодолю», «Лимерівну», «Сватання на Гончарівці».

«Лихо з жінкою, лихо без жінки». Та й чи перерахуєш усі?

Ну, а грав Серафим не лише на гармошці. Грав на балалайці, грав на гітарі, грав на скрипці, на старовинному, німецькому «Штайнері», грав на мандоліні. Грав як один, так і в складі струнного оркестру, який сам і організував.

До речі, клуб тоді мав зовсім не те, так би мовити, «обличчя», що нині. Бо клубом увечері ставала будівля школи, яку молодь брала в оренду. І милася затишним підлогою, і позичалися у сусіда Мирона Писковця для декорації стіни з календери. І зносилися домашні простирадла та ковдри, і готувалася зала для танців... Словом, життя було клячем. Не те, що зараз...

Багато води утекло з тієї пори. Серафим служив в армії, валив ліс в Удмуртії, одружився, будував магазини в Тучині та Гощі, очолював комплексну бригаду в Костополі, працював на силкатному заводі в Любомирці... Трудився, од-

ним словом. Трудився, та не забував мистецтва. І ось майже чверть століття потому знову прийшов у Річицький клуб. Як і тоді, завідуючим.

Прийшов і відразу ж поринув у справу. Як мистецькі, так і адміністративно-господарські. Проте в цю пору його одвічним супутником стала вже не гармошка, а тричотвортний акордеон «Україна». Хоча, звичайно, в хаті є і гармошка. Аж дві — внучкова і своя. Як, втім, і скрипка з гітарою, і мандоліна з балалайкою.

Що ж стосується цього фотознімка, то на ньому зображені Серафим Федорович зі своїми онуками Юрком та Мариною. Однак якщо Марина поки що лише слухачка, то Юрко вже сміливо проходить пальцями по клавішах. Дідові гени, дідова наука.

Тож грай, гармоністе! І зринайте, пливіть чарівні звуки музики.

Ю. ВАСИЛЬЧУК.